

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3648/2025
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Горан Гавриловић и Марина Ристић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Одред жандармерије у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелациног суда у Нишу Гж1 948/2025 од 30.07.2025. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелациног суда у Нишу Гж1 948/2025 од 30.07.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелациног суда у Нишу Гж1 948/2025 од 30.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 230/22 од 12.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор ненадлежности суда за поступак по постављеном тужбеном захтеву. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име увећане плате за прековремени рад за период од 01.12.2019. године до 29.12.2022. године месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име увећане плате за рад у сменама и турнусу за период од 01.12.2019. године до 29.12.2022. године месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 144.272,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелациног суда у Нишу Гж1 948/2025 од 30.07.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке којим је тужиоцу досуђена

увећана плата за прековремени рад, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се дозволи одлучивање о посебној ревизија на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер није потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе или ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите побијаног дела је исплата додатка на плату (увећану плату) по основу прековременог рада тужиоца за преко 8 сати рада дневно до 12 сати рада и за преко 12 радних сати за које тужиоцу није исплаћена увећана зарада у периоду од 01.12.2019. године до 29.12.2022. године. О праву тужиоца на увећану плату за прековремени рад у висини од 28,6% од основне плате судови су одлучили уз правилну примену члан 187. став 1 Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 6/2016, 24/2018 и 87/2018) и члан 9. и 10. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“ бр. 62/2019, 62/2020-Анекс I и 81/2021-Анекс II), а код утврђења да тужиоцу није омогућено да оствари слободне дане по основу реализованих сати прековременог рада. Побијана правноснажна одлука је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима у којима је одлучивано о тужбеним захтевима за исплату по истом правном основу – увећана плата полицијског службеника за прековремени рад. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, које не може да се побија посебном ревизијом, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП. Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћеног додатка на плату поднета је 29.12.2022. године, а преиначена је поднеском тужиоца од 18.11.2024. године. Вредност предмета спора побијаног дела (за прековремени рад) је 81.545,13 динара, који износ очигледно

не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање које не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије према одредби члана 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић